

Ο ΧΟΡΟΣ.

ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΟΝ.

τὴν εὐχὴν σας, ἰδοὺ πᾶν ὅ,τι ἐπιθυμῶ, πᾶν ὅτι εὐχομαι, πᾶν ὅ,τι ἐπιζητῶ.

Τότε ὁ Ναπολεὼν, μὲ τὴν ἐμβρίθειαν ἐκείνην τὴν ὁποίαν ἡ πίστις χορηγεῖ, καθότι ἦτο πιστὸς εἰς τὰ τιμῶντα τὸν ἄνθρωπον θρησκείματα, ἐπέθεσε τὰς δύο τοῦ χεῖρας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς νεάνιδος, εἰπών:

— Σὲ τὴν δίδω τέκνον μου· ἔσω εὐδαίμων.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης δὲν ἔλλειψεν ἡ Γεννὴ νὰ παρευρίσκηται εὐλαβῶς εἰς Λογγουὸδ. Ἐφερε δὲ ὕδωρ ἀπὸ τῆς πηγῆς καὶ μίαν ἀνθοδέσμη, καὶ ἐπέστρεψεν ἐκαστοτε πλέον κατηφής, ἐπειδὴ καθ' ἐκάστην ἔφερε μεθ' ἑαυτῆς περὶ τῆς υγείας τοῦ Αὐτοκράτορος εἰδήσεις πλέον ἐπιφόδους.

Πρῶϊαν τινα, καθ' ἣν ὁ ἥλιος ἦτο λαμπρότερος τοῦ συνήθους, καὶ ἡ Γεννὴ φαιδροτέρα ἐπορεύετο εἰς Λογγουὸδ, ἔφθασεν ἐκεῖ μὲ τὴν παιδικὴν ἐκείνην ἐλπίδα τὴν ὁποίαν τῇ ἔδιδε μυστικὴ τις πίστις, εἰς τὸ ὕδωρ τῆς πηγῆς. Τῇ εἶχον δὲ εἰπεῖ τὴν προτεραίαν, διὰ νὰ ἀποκρύψωσιν ἀπ' αὐτῆς τὴν ἀλήθειαν, ὅτι ὁ Αὐτοκράτωρ ἦτο καλλίτερος. Ἡ εὐγνωμονοῦσα φαντασία τῆς εἶχε πλάσει ἐν θαῦμα, καὶ τὸ θαῦμα τοῦτο ἦν ἡ θεραπεία τοῦ εὐεργέτου τῆς.

Ἐφθασεν.... Ἀλλὰ, φεῦ! τὸ πραγματικὸν ἀπεῖχε πολὺ τῶν ὀνειροπολημάτων τῆς. Εὔρε τοὺς πάντας ἐν λύπῃ. Φοβουμένη, ᾄδῃ, διὰ τὴν ζωὴν ἐκείνου τὸν ὁποῖον μετὰ τὸν Θεὸν ἡγάπα πλείοτερον ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ θέλουσα νὰ τὸν ἴδῃ ἀπαξ τοῦλάχιστον διὰ νὰ τῷ εἶπῃ τὸ τελευταῖον χεῖρε, ἐζήτησε νὰ εἰσαχθῇ παρὰ τῷ Αὐτοκράτορι. Τῇ ἀπεκρίθησαν ὅτι ἦτο πολλὰ κακὰ, καὶ ὅτι τοῦτο δὲν ἦτο δυνατόν. Ἐκείνη δὲ παρεκάλεσεν, ἰκέτευσε, καὶ τὰ δάκρυά τῆς τосαυτήν εἶχον ἰσχὺν, ὥστε εἰσῆχθη εἰς τὸν θάλαμον τοῦ Ναπολεόντος.

Ἦτο ἡ ἐπίσημος στιγμή καθ' ἣν ὁ Αὐτοκράτωρ, περικυκλωμένος ὑπὸ τῶν πιστῶν θεραπόντων του, μετὰ μακρὸν βύθος ἐπὶ τῆς ἀλγεινῆς κλίνης του, εἶχε ζητήσει νὰ τοῦ ἀνοίξωσι τὸ πρὸς τὴν Γαλλίαν βλέπον παράθυρον, καὶ ἀφοῦ ἀπέστειλε περιπαθεῖς ἀσπασμοὺς εἰς τὴν ἀγαπητὴν ἐκείνην πατρίδα, τὸν κατέλαβε τὸ παραλήρημα, τὰ μέλη του ἦσαν σκληρὰ ὑπὸ τῶν παλμῶν, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἀτενίζοντο, ἤκουσθησαν προσέτι ἐξελθοῦσαι τοῦ στόματός του αἱ λέξεις *Γιέ μου!... Γαλλία!... καὶ ἐξέπνευσεν.*

Εἰς τὴν θέαν ταύτην, ἡ Γεννὴ ἐγονάτισε· ἔπειτα, μετ' ἀγωνίας προσεπάθησε νὰ σφίξῃ τὴν ἐκτὸς τῶν ἐγκοιμητῶν οὗσαν χεῖρα τοῦ Ναπολέοντος.... Ἀλλὰ παρευθὺς ἡ κεφαλὴ αὐτῆς ἔκλινε, τὰ χεῖλη τῆς ἀπεχρωματίσθησαν, οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐκάμυσαν, ὥς νὰ ἦτο ὑπὸ τὴν ἐπὶ ῥοίαν ἀκατανίκητον ὕπνου... Ἡ δυστυχὴς Γεννὴ δὲν ἐξύπνησε πλέον.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

I. Σ. Γ.

• Σὲ ἀποχαριετῶ! ἀλλ' ὄχι διὰ
• πικρὸς· ἰδὲ πόσον ὁ ἀστὴρ τῆς
• νυκτὸς λάμπει! Ὁ ἔρως αὐξάνει,
• νει, ἐφ' ὅσον μάλιστα ἡ ζωὴ
• μαραίνεται. »

I.

Λουδοβίκος Δεμαρτάνης, καταγόμενος ἐκ τινος τῶν ἀρχαιότερων οἰκογενειῶν τῆς Τουραίνης καὶ ὦν ὀρφανὸς μὲν, ἀλλ' ἡλικίας, ἐν ἣ ἐπιτρέπεται ὁ ἀνεξάρτητος βίος, δὲν ἐγνώρισεν οὔτε τὰς συμβουλὰς συνετοῦ πατρὸς, οὔτε τὰς τρυφερὰς θωπείας φιλοστόργου μητρός. Ἡ δὲ πολλὰ εὐτελής αὐτοῦ περιουσία σχεδὸν ἐξηφανίσθη ὑπὸ δεινῶν καταχρήσεων κηδεμόνος· καὶ οὕτω κατὰ τε τὰ πνευματικὰ καὶ τὰ ὕλικά συμφέροντα ἀδικηθεῖς, καὶ τοῦ τόσον κοινού προνομίου τῆς υγείας στερούμενος ὁ νέος οὗτος ἐνόμισεν ἐαυτὸν ἐντελῶς παρὰ τοῦ οὐρανοῦ ἐγκαταλειμμένον· ἀλλ' ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ αὐτοῦ εἶδε τὴν Ἄνναν Δαρεβλάη, ἄγγελον παραμυθίας. Ἐκτοτε ὁ Λουδοβίκος ἤρξατο κατὰ πρῶτον νὰ ὀνειροπολῇ, ὅ,τι πάντοτε ὡς παραρροσθῇ ἐθεώρει, — τὴν εὐδαιμονίαν. Τὸν δὲ βίον, ὃν ἐνόμιζεν ὅτι ὡς ὁδοιπόρος κεκμηκὸς ἐν σπουδῇ διέρχεται, ἐπεθύμησε νὰ βλέπῃ ὅσον οἶόν τε μηχανόμενον. Ἠγάπα, ἡγαπάτο.... εἰς ἡλικίαν εἴκοσι καὶ τριῶν ἐτῶν!

Ὁ δαίλιος νεανίας ἐν μικρῷ ἐλογίσθη παρὰ τοῦ Κ. Δαρεβλάη, πατρὸς τῆς Ἄννης, ὅστις αὐτοῦργος τῆς περιουσίας αὐτοῦ, ἦν ὑπερβολὴ ἀλαζών. Ἐνδόμυχόν τι αἶσθημα ἐκίνει αὐτὸν εἰς φθόνον κατὰ τοῦ πράγματος, οὗ τινος ἐστερεῖτο, τῆς εὐγενίας, καὶ ἐπομένως συνεθίζε νὰ μισῇ τοὺς ἀριστοκράτας. Ὅθεν καὶ τὴν περὶ γάμου αἵτησιν τοῦ Λουδοβίκου ἀπέρριψε ῥητῶς. Κατ' ἀρχὰς ὁ ἐργοστασιάρχης ἠερώσθη τὸν νεανίαν μετὰ μειδιάματος ἐγωῖσμοῦ φιλαρέσκου· ἀλλὰ μετὰ ταῦτα ἀναλαμβάνων ἦθος σοδρώτατον, ὑπέμνησε τὸν μνηστῆρα περὶ τῆς ἐνδείας καὶ τῆς θρύψεως τοῦ σώματος αὐτοῦ. Ὁ Λουδοβίκος ἐπέμενεν, ὁ Δαρεβλάης ἀντέστη· ἐννοεῖται δὲ ὑπὲρ τίνος ἡ νίκη ἐτάχθη.

Ἀπελείπετο εἰς τὸν Λουδοβίκον ἐξ ὅλης τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ εἰς ἐξάδελφος εἰς Τόυρ καὶ εἰς θεῖον εἰς Γουαδालούπην. Ἀμφότεροι δὲ οὗτοι μαθόντες τὴν ἄρνησιν τοῦ Δαρεβλάη ὠργίσθησαν, καὶ ὁ θεῖος μετὰ πέμψατο τὸν Λουδοβίκον ἵνα ζῇ εἰς τοὺς ἀνθρώπους αὐτοῦ λειμῶνας. Θεῖσι λαμπρὰ ἐξηπαλίζετο ἐν τὸν νέον ἀντικύματα Δεμαρτάνην· ἀλλ' ἀντὶ τίνος... Πρὸς ἀπόκτησιν τοῦ πλούτου ν' ἀφήσῃ διὰ πάντας ἐκείνην ἥτις ἦν αὐτῷ ἡ ζωὴ, ἡ ἐλπίς, ἡ εὐδαίμονία! Ν' ἀναχωρήσῃ ἀνεπιστρεπτί ἴσως... ψυχραὶ καρδίαι αἱ τόσον εὐκόλως ἀποδεχόμεναι τὴν

λέξιν, ὑγίαινε, ἀγνοοῦσι τί ἐστὶ χωρισμός· εὐαισθητῶν ψυχῶν. Ὁ χωρισμός· εἶνε δ' ἐν τῇ ζωῇ θάνατος.

Πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως αὐτοῦ, κατὰ τινα τῶν λαμπρῶν ἐκείνων ὥρων ἐσπέρας θερινῆς, ἐν αἷς ὁ βίος τόσον ἡδὺς καὶ οἱ περὶ εὐδαιμονίας ῥεμβασμοὶ τόσον φυσικοὶ φαίνονται, ὁ Λουδοβίκος μεγίστου παρὰ τῆς Ἀννης ἐπέτυχε δειγμάτων ἀγάπης, ἐπέτυχεν συνεντεύξεως κρυφίας, ἧς ὁ Ἰερώνυμος, παλαιός τις ὑπὲρ τῆς, προϊστάτο.

Ἡ Ἄννα εἰς τὰ ἄκρα τοῦ πατρικοῦ αὐτῆς κήπου ἐλθοῦσα καὶ μικρὰν τινα θύραν ἀνοίξασα ἐνεφανίσθη τῷ Λουδοβίκῳ· οὗτος δ' ἀφῆκε κραυγὴν χαρᾶς. . . Ἀλλὰ πάραυτα δάκρυα καλύπτουσι τὸ πρόσωπον αὐτοῦ καί,

— Διὰ τελευταῖον! ὑποτραυλίζει.

Ἡ δὲ νέα νὰ ἐνθαρρύνῃ αὐτὸν πειρωμένη ὑπέλαθε συμπαθητικῶς.

— Ἀφωσιώθην ὅλη ἐξ ἀρχῆς πρὸ σέ, ὦ Λουδοβίκε, ἔνεκα τοῦ μελαγχολικοῦ ἥθους σου, τῆς ὠχρότητός σου. Πρὸς οὐδὲν ἡ γυνὴ συγκινεῖται τοσοῦτον ὅσον πρὸς τοὺς μυστηριώδεις καὶ θλιβεροὺς ἐκείνους στεναγμούς, οὓς ἀγνωστὸν τι ἀποσπᾷ πάθος. Οὐδὲ δύναται νὰ ἐξαλεψῇ ἐκ τῆς μνήμης τὴν τύχην, εἰς ἣν ἡ ζωὴ τοῦ ἔραστοῦ τῆς περιέπεσεν ἔνεκα αὐτῆς. Ἐπὶ τοῦ παρόντος, Λουδοβίκε, θαρρεῖς εἰς τὸ μέλλον, δὲν εἶν' ἀληθές; Εἶπέ μοι τοῦτο, δός μοι τὴν ἡδεῖαν ταύτην διαθεδαίωσιν.

— Ἄννα, παρατήρησόν με καλὰ. Ὁ ἔρως σου ἐπαναφέρει ἐν ἐμοὶ τὴν ἐπιθυμίαν, τὴν ἀνάγκην τῆς ζωῆς. Ἀλλ' ἔχω τὸ μέτωπον ἤττον ὠχρὸν ἢ ἄλλοτε; Ὅλος ὁ κόσμος δὲν εἶνε ἐπαχθὴς ἤδη, ὅτε σὲ χάνω; Εἶμαι δυστυχέστατος ὑπὲρ ποτε.

— Τί λέγεις!

— Ὡ προσφιλὴς Ἄννα, εἴσαι τεταραγμένη! Ἐσὼ εὐλογημένη· ἀλλ' ὅσῳ κ' ἐὰν φροντίζης περὶ ἐμοῦ ἡ λύπη, ἡ ἀίδιος αὕτη τοῦ ἀνθρώπου συνοδός, δὲν παύει παρακολουθοῦσά με· αὕτη ἀποσπᾷ τραχέως τὰ ἔτη μου, ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ, καὶ με βιάζει νὰ εἰσέλθω εἰς τὸν λιμένα τοῦ γήρατος.

— Ὅχι Λουδοβίκε, θὰ ζήσης χάριν ἡμῶν· θὰ σὲ ἀπολαύσωμεν μίαν ἡμέραν.

— Ὡ Θεέ! . . . ἀνέκραξεν ὁ νεανίας, παραδιδομένος εἰς τὴν ὁρμὴν τῆς τερατώδους φαντασίας του· τοιαύτη εἶνε ἡ δικαιοσύνη σου; . . . Τί ἐπραξα καὶ παρέλαβον τὸ θνητὸν τοῦτο σπέρμα; Πόθεν ἠρόσθην αὐτό; ἀπὸ τῆς κοιλίας τῆς μητρός μου, ἀπ' αὐτῶν τῶν πηγῶν τῆς ζωῆς; . . . Ἡμῖν ἄρα πρότερον καταδικασμένοι, καθὼς πυρρός κακῶς ἀναμμένος, οὗ ἡ φλόξ δονεῖται ὑπὸ τῆς πνοῆς τοῦ ἀνέμου! . . . Ἄν ὁ ἔρως μ' ἐπαρμύθει τοῦλάχιστον . . . , ἀλλὰ τὸ πάθος τοῦτο μὲ καταναλίσκει. Δὲν ἡξέυρω ποῖα καταστροφή τὸ περιμένει; Ὅτ' ἐζήτησα τὴν χεῖρά σου, δὲν ἀπεκρούσθην παρὰ τῆς οἰκογενείας σου; Ἡ ἐπισφαλὴς ὑγεία μου, ἡ μετρία περιουσία μου ὑπῆρξαν ἡ καταδίκη μου. Παῦσον, ὦ Ἄννα, νὰ μὲ καταδασανῇς μὲ δνειρα γοητευτικά.

Οἱ δύο νέοι ἐτίθησαν σιωπηλοί, ἀλλ' ἐπὶ μᾶλλον

καὶ μᾶλλον θλιβόμενοι διὰ τὸν ἀποχωρισμόν των. Ἡ εὐδαιμονία αὐτῶν μέλλουσα ἐντὸς ὀλίγου ν' ἀποσβεσθῇ ὁμοίαζε τὸ λυκαυγές, τὸ ἀναγγέλλον τὴν νύντα. Ὅστις ἐβλεπεν αὐτοὺς ἀδύνατον ἦν νὰ μὴ τοὺς οἰκτεῖρῃ· τοσοῦτον ἐφαίνοντο πάσχοντες! Ὁ Λουδοβίκος ὠχρὸς, ἐκλινε τὸ εὐγενές αὐτοῦ μέτωπον ἐπὶ τῶν χειρῶν τῆς Ἀννης. Ἡ συμπάθεια καὶ ὁ ἔρως διεύθυνον τὰ βλέμματα τῆς νέας.

Πλησιάσας τότε ὁ Ἰερώνυμος.

— Ὑπάγωμεν, τέκνα μου, εἶπε, πρέπει ν' ἀποχωρισθῆτε· εἶνε ἀνοησία νὰ μέινετε περισσότερον.

Ν' ἀποχωρισθῶσιν! . . . Ἰδοὺ ἡ καταλληλοτάτη εἰς δάκρυα στιγμή. Τὰ στόματα δὲν εὐρίσκουσι πλέον λόγους· οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ εἶπον τὴν θλιβεράν τοῦ ἀποχωρισμοῦ λέξιν.

Ἡ Ἄννα ἀπεχώρησε βραδέως, παρακολουθοῦντος τοῦ Ἰερώνυμου· ὁ δὲ Λουδοβίκος παραμείνας ἐκεῖ μετὰ πολλῆς συγκινήσεως, ἀλλ' ὑπ' αἰφνιδίου παρορμηθεὶς σκέψεως πρὸς τινα παρακειμένην ὁδόν, ἐνθα ἦν ὁ ἵππος αὐτοῦ, ἔππευσε πάραυτα καὶ μετ' ὀλίγον ἐγένειεν ἄφαντος.

Ἐπειδὴ ἡ νεότης πεισματωδῶς ἐνασμενίζεται εἰς τὴν ἀπάτην, ὁ Λουδοβίκος εἶχεν εἰπεῖ:

— Θὰ μὲ ἀγαπᾷς αἰωνίως, δὲν εἶνε ἀληθές;

Καὶ ἡ Ἄννα.

— Ὡ, μάλιστα, αἰωνίως· ἀπήντησεν.

Ἀλλ' ὁ γέρων Ἰερώνυμος εἰς ὃν τὸ μυστήριον τοῦ βίου ἦν γνωστὸν, ἐμειδίασεν ἐν τῇ συγκινήσει αὐτοῦ.

II.

— Πῶς σοὶ φαίνεται ὁ ξένος οὗτος, ὅστις, μόλις ἐγκατεστημένος εἰς τὴν ὠραίαν αὐτοῦ ἀγροτικὴν οἰκίαν, μεγάλως ἐπιθυμεῖ νὰ συνδεθῇ μεθ' ἡμῶν;

— Ὁ βαρὼνος Κελλῆρος;

— Μάλιστα· δὲν σοὶ φαίνεται, Ἄννα, πολὺ διαπρεπὴς ἄνθρωπος;

— Ἀναμριβόλως.

— Ἀδύνατον νὰ συνυπάρξῃ περισσοτέρα ἀπλότης μετὰ κομψότητος. Τὸ κατ' ἐμὲ ἀναγκάζομαι νὰ μεταβάλλω τὰς περὶ γερμανῶν προλήψεις μου. Συνήθως ζωγραφίζουσιν αὐτοὺς τόσον νωθροὺς, τόσον ἀκόμψους, τόσον ἐπιτετηδευμένους! . . . ἐνῷ ὁ βαρὼνος Κελλῆρος ἔχει δηλητὴν γαλλικὴν χάριν, καὶ ἐπὶ πλέον σεμνόν τι ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας αὐτοῦ ἐπανοῦν· εὐαρεστοῦμαι ἐκ τῆς ἰδιαιτέρας φιλοφρονήσεως, ἣν σοὶ δεικνύει.

— Ἀληθῶς, πάτερ μου, εὐαρεστεῖσαι τὰς χιμαίρας ὡς πραγματικὰ ἐκλαμβάνων· καὶ τοι ἡξέυρων ὅτι ἡ ἰδέα τοῦ γάμου μὲ δυσαρτεῖται.

— Καταλαμβάνω, εἶπεν ὁ Δαρεβλάης μετὰ τινος παραξενίας· αἱ μικραὶ αὗται ἐμμένουσιν εἰς τὸν πρῶτον αὐτῶν ῥομαντισμόν· καὶ ἂν δὲν εἶχον ἐξέφρονας πατέρας ὁ θεὸς ἡξέυρει ποῦ ἤθελε καταντῆσαι ὁ κόσμος. Τί σημαίνει ἡ ἀνάμνησις μιᾶς παιδιᾶς; ὁ Δεμαρσάνης ἦν, τὸ ὁμολογῶ, νέος ὠραίος, χαρίης, διαπρεπής . . . ἀλλ' οὔτε θέσις, οὔτε ὑγεία . . .

‘Οποία ἀνοησία! Μὴ συλλογίζεσαι πλέον αὐτόν, ἢ θὰ μὲ καταλυθῇς, Δός μοι τὴν ὑπόσχεσιν . . .

— Θὰ προσπαθῶ.

Ἡ ἀπόκρισις αὕτη ἀντὶ τὴν εὐχαριστήσῃ τὸν Δαρεβλάην, ἤθελεν ἐπιφέρει ἀναμφιβόλως ὀνειδισμούς, ἀν’ ἡ Πρόνοια δὲν ἀπέστειλεν εἰς βοήθειαν τῆς Ἄννης τὸν βαρῶνον Θεοβάλδον Κελλήρον, ἀναφανέντα εἰς τὸ ἄκρον τῆς ἀναδενδράδος, ἐν ᾗ περιεπάτουσαν ὁ ἐργοστασιάρχης καὶ ἡ θυγατὴρ αὐτοῦ. Λαμπρὸς ἰσπανικὸς κύων παρακολουθῶν τὸν Θεοβάλδον προέδραμε καὶ ἤλθε περιχαρῶς ἵνα λείξῃ τὰς χεῖρας τῆς Ἄννης. Ἡ ἐπίσκεψις τοῦ γείτονος ἀπέδωκεν εἰς τὸν Δαρεβλάην τὴν εὐδιαθεσίαν. Ἐπιφυλαχθεὶς δὲ διὰ τι, ὅπερ διανοεῖτο, ὁ νέος βαρῶνος ἠναγκάσθη νὰ δεχθῇ δειπνῶν πρόσκλησιν. Μετὰ ἡμισεαίας ὥρας συναναστροφὴν λόγῳ καταπειγουσῶν ὑποθέσεων ὁ Δαρεβλάης παρεκάλεσε τὴν θυγατέρα αὐτοῦ νὰ μείνῃ πέντε λεπτά μετὰ τοῦ Κ. Κελλήρου, ὑπέκρινεν οὕτως ἀπερίσκεπτι εἰς τὴν τοιαύτην τύφλωσιν, ἥτις τόσον εὐκόλως καταλαμβάνει τὴν πατρικὴν καρδίαν, προκειμένου περὶ εὐδαιμονίας προσφιλοῦς τέκνου. Ἄλλ’ ὁ Θεοβάλδος δὲν ἦν ἱκανὸς νὰ καταχρασθῇ τῆς ἐμπιστοσύνης ταύτης.

III

Πρῶτον ἤδη μέιναντες μόνοι, ὁ Κελλήρος καὶ ἡ νεῆνις Δαρεβλάη εὐρέθησαν κατ’ ἀρχὰς ἐν ὀλίγῃ ἀνυχανίᾳ. Τὰ πάντα συνέτρεχον ν’ ἀποκαταστήσωσι τὴν σκηνὴν ταύτην μυστηριώδη καὶ ποιητικὴν· ἡ ἑλλειψις παντὸς θεατοῦ, ἡ παχεῖα σκιά χλοερᾶς ἀναδενδράδος, ἡ δροσερότης τοῦ ἀέρος, ἡ τερψίθυμος εὐωδία τῶν ἀνθέων, καὶ τὰ κελαδήματα τῶν πτηνῶν κεκρυμένων ὑπὸ τὸ φύλλωμα.

‘Ο Θεοβάλδος ἤγετο ἀπὸ τὸ πρῆσμα τῆς διανοίας του πρὸς τὸ μέλλον.

Ἡ Ἄννα ἐφέρετο πρὸς τὸ παρελθόν, πρὸς τὴν ἀνάμνησιν τῶν ἀποχαιρετισμῶν τοῦ Λουδοβίκου.

Οὕτω δ’ ὁ μὲν Θεοβάλδος παρεδίδοτο εἰς τὴν ἐλπίδα, ἡ δὲ Ἄννα ἂν καὶ πολὺ νέα, ἀφίνετο ὅλη εἰς τὴν λύπην.

Τῆς ὁμιλίας δὲ διὰ τῶν συνήθων τῆς συναστροφῆς φράσεων λαβούσης ἀρχὴν, ὁ Θεοβάλδος ἀπεφάσισε νὰ φανερῶσιν τὸ μυστικόν του, ἀπεφάσισε νὰ δείξῃ παρρησίαν τόσον ἀναγκαίαν δι’ αὐτόν δι’ ἧς ἐδύνατο νὰ ἀπολαύσῃ τὴν εὐδαιμονίαν.

— Κυρία! εἶπε, τοὺς ὀφθαλμούς προσηλωμένους εἰς τὴν γῆν ἔχων, καὶ ἐλαφρῶς διὰ τῆς ἄκρας τῆς ῥάβδου τὰ περὶ τὸν διαδρομον ἄνθη κτυπῶν, ἡ ὁμιλία, τὴν ὁποίαν θέλω σᾶς ἀποτείνει εἶνε σοβαρωτάτη· διότι ἐκ ταύτης κρίνεται ἡ τύχη μου. Βλέπετε ὅτι αἶφνης καὶ ἀμέσως τῆς οὐσίας ἐπιλαμβάνομαι.

— Σᾶς βεβαιῶ, κύριε, ὅτι δυσκολεύομαι νὰ σᾶς ἐννοήσω . . .

Ἡ Ἄννα ἐσιώπησε, καὶ τοι ἤδη ἐντελῶς ἐννοήσασα. Οἱ χαρακτῆρες τοῦ βαρῶνου συνεστάλησαν· αὐτὸς δ’ ὥς εἰς ἑαυτὸν ἀποκρινόμενος,

— Μαλιστα, ἐπανέλαβεν, ἔρχεται πάντοτε σιγὴ καὶ καθ’ ἣν ἡ ἀλήθεια πρέπει νὰ γίνεταί γνωστὴ, καθ’ ἣν τὰ μυστικὰ διαφεύγουσιν ἀπὸ τῆς καρδίας, μάτην ἐφιεμένης πρὸς τὴν τούτων καταστολήν. Ἡ στιγμὴ αὕτη ἐπῆλθεν καὶ εἰς ἐμέ. Συγχωρήσατέ μοι ν’ ἀναφέρω κατ’ ἀρχὰς τι τοῦ παρελθόντος μου, ὅπερ εἶνε ἡ φυσικὴ ἐξήγησις, ἡ δικαιολογητικὴ τοῦ παρόντος. Γεννηθεὶς ἐγὼ ἐν τῷ κόλπῳ τῶν προνομίων, ἃ παρέχουσιν ἐν τῇ πατρίδι μου ἡ εὐγένεια καὶ ἡ τύχη, ἐδυνάμην νὰ ἐντροφῆσω καὶ τοῦ βίου καὶ τῆς εὐδαιμονίας τὰς ἀπολαύσεις. Ἄλλ’ ἡ φλογερὰ καὶ βεμβώδης φαντασία μου ἐπλάσθη ἀπὸ φαντασμάτων μὴ ἐπιδεχομένων πραγματοποιήσιν. Δὲν ἤξευρον ν’ ἀπολαύσω ὅ, τι εἶχον, ἀλλὰ διετέλουν τὸ ἀγνωστον ἐπιθυμῶν· ἡ ψυχὴ μου φλογεροῦ πάθους ὀρεγομένη, πάθους ὅλον με ἀπαιτοῦντος, παρίστα τοὺς συνήθεις ἔρωτας ψευδεῖς ἔρωτας· ἀλλὰ ἐφάνη γυνὴ τις ἱκανὴ ν’ ἀγαπήσῃ καὶ νὰ συμμερισθῇ τὸν πυρετικὸν ἐνθουσιασμόν μου. Νέοτης, κάλλος, διαπρέπεια, χάριτες πνεύματος συνήνουν πᾶν τὸ θέλγον, πᾶν τὸ ἡδύνον· ἤρκει νὰ ἴδῃ τις ἅπαξ αὐτὴν διὰ νὰ τὴν ἀνακαλῇ διὰ παντός· ὅθεν καὶ ἐγὼ ἠγάπησα τὴν Βελγελμίνην.

Ἡ Ἄννα διακόψασα μετὰ μειδιάματος τὴν διήγησιν τοῦ βαρῶνου,

— Ἀγνοῶ, ὑπέλαβε, κύριε, ὁποῖαν ἀναφορὰν δύναμαι νὰ ἔχω πρὸς τόσον εὐτελὲς πλάσμα.

— Ὅτ’ ἂν μάθετε, κυρία. Κατ’ ἀρχὰς ἐπίστευσα τὸν ἔρωτά μου ὡς ἀμοιβαῖον· πολλὸς ἀπαιτεῖτο χρόνος ν’ ἀνοίξῃ τοὺς ὀφθαλμούς μου· καὶ βεβαίως τρομερὰ ὑπῆρξεν ἡ στιγμὴ καθ’ ἣν ἐπέσεν ἡ ἀπάτη μου. Φαντάσου ὅτι ὁ ἔρως μου ἐθορύβει τὴν Βελγελμίνην. ὦ! πόσον ὑπέφερα ἐγὼ, ὁ τὸ πᾶν ἐν αὐτῇ τῇ γυναικὶ ζητήσας, ἐλπίδα, ἰσχὺν, θάρρος! . . . Ἀνεχώρησα . . . ἦν ἡ τελευταία θυρία, τὴν ὁποίαν ἐχρεώσταν νὰ κάμω. Μετὰ πολλὰ δὲ ἔτη ἀπομονώσεως, συλλογισμῶν καὶ θλίψεως ἤρξατο τὴν Γερμανίαν καὶ ἦλθον εἰς τὴν πατρίδα ὑμῶν, ἧς ἡ φῆμη μὲ προσέλκυσεν. Ἦμην μακρὰν τοῦ νὰ φαντασθῶ ὅτι ἐδυνάμην εἶναι νὰ ὀνειροπολήσω εὐδαιμονίαν. . . . Καὶ τούτου τοῦ θαύματος ὑμεῖς, κυρία, εἴσθε ἡ αὐτοῦργος.

— Ἐγὼ! . . .

— Ὑμεῖς. Ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας διεγείρατε ἐν ἐμοὶ ἐκπληξιν ἅμα καὶ θαυμασμόν· διότι μοὶ ἀνεκαλέσατε ἀκριβῶς . . . ἦν ὥμοστα νὰ μὴν ἐπανίδω πλέον.

— Ἀπατᾷσθε, κύριε, τοῦτο εἶνε ἀδύνατον!

— Εἶνε ἡ μόνη ἀλήθεια. Αὕτη ἐν ὑμῖν ἐκ νέου μοὶ ἐφάνη τὸ βλέμμα, ἡ φωνὴ τῆς . . . Ἀλλὰ, τολμῶ δ’ εἰπεῖν τοῦτο, ἡ ψυχὴ ὑμῶν ἔχει τινὰ ὑπεροχὴν, ἐλλείπουσαν ἀπ’ ἐκείνης, ἀρκεῖ νὰ σᾶς γνωρίσῃ τις καὶ ὑποκύπτει εἰς αὐτήν. Οὕτω, κυρία, ἐπανέλαβον τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ ζῆν, διότι αὕτη ἐδύνατο νὰ μοὶ παράσχῃ ἐτι χαρὰν τινα· Ἰδοὺ διὰ τί πρὸ μικροῦ σᾶς ἔλεγον ὅτι ἐκ ταύτης τῆς συνδιαλέξεως κρίνεται ἡ τύχη μου. Πάραυτα θὰ μάθω, ἂν εὐδοκῇτε νὰ γίνετε σύζυγός μου.

Ἀκούσασα τὴν τελευταίαν ταύτην λέξιν, εἰς ἣν ἐν τοῖτοις ὄρειαις νὰ ᾔη ἀρχῇθεν παρασκευασμένη, ἡ Ἄννα ἀνατιρικτήσασα ὑπέλαβε,

— Σύζυγός σου! . . . ἐγώ! — καὶ ἐκίνησε μελαγχολικῶς τὴν κεφαλὴν

Ὁ Θεοβάλδος ἐνατένισε τὴν νέαν διὰ βλέμματος ἀπεικονίζοντος τὴν μεγαλειτέραν δειλίαν.

Ἡ Ἄννα παρὰ τὴν ἰσχύν τῆς ἀναμνήσεως, ἥτις ἀνῆκεν εἰς τὸν Λουδοβίκον, αἰκτερε τὸν βαρῶνον. Μὴ δυναμένη δὲ νὰ συντελέσῃ κατὰ τι εἰς τὴν εὐδαιμονίαν αὐτοῦ, δὲν ἤθελε καὶ νὰ παρατείνῃ τὴν βίασάν του.

— Ἐδείχθητε ἐλεύθερος πρὸς ἐμέ, λέγει, θὰ σᾶς μιμηθῶ Ἀπορεύουσα δὲ πᾶσαν ἐπιπολαιότητα, θὰ σᾶς εἶπω ὅτι μοι εἶνε ἀδύνατον νὰ σᾶς ἀγαπῶ, νὰ γένω σύζυγός σας.

Ὁ νέος γερμανὸς στεναγμὸν βαθὺν ἀφελὺς ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν.

— Λεγετε, ἐψύθυστε μετὰ θλίψεως, σᾶς ἀκούω.

Τότε ἡ Ἄννα ἐδιηγῆθη τὴν δεινὴν ἱστορίαν τοῦ ἔρωτός αὐτῆς, τὰ ἀλγῆ καὶ τὴν ἐξ ἀνάγκης ἀναχώρησιν τοῦ Λουδοβίκου καὶ ταῦτα διεξερχομένη δὲν ἤσθαι ὅτι εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς πλήρεις δακρύων. Ὁ δὲ Θεοβάλδος ἐγείρας τὸ εὐγενὲς αὐτοῦ πρόσωπον καὶ τὴν Ἄνναν παρατηρῶν,

— Δείλαια τέκνα! εἶπεν ἐπὶ τέλους. Τοὺς κλαίω ἐγώ, ὅστις εἶμαι τόσον δυστυχὴς. Ὡ! ἂν σκληρόν ᾔην τὸ νὰ στερεῖται τις ὄντινα λατρεῖν, σκληρότερον εἶναι νὰ ἔλθῃ τις δεύτερος, ν' ἀγαπᾶται καὶ ν' ἀποπέμπεται ψυχρῶς διὰ τὴν βραδυτέραν ἄριξιν! . . . Με ἔσωζες, πλὴν εἶνε ἀδύνατον. . . . Ναι, ἀδύνατον. . . . Ἄν ἐπέμενον, παντελὴ θὰ ἐδείκνυν εὐαισθησίας ἐλλείψιν. . . . Ὡ θεέ μου, πόσον τὴν ἠγάπησα! . . . Συγγνώμην, κυρία, συγγνώμην σᾶς ζητῶ· ἐξαφίς γερμανικῆ, παραφορὰ πασχούσης καρδίας. Πρὶν ἀποχωρῆσθαι δότε μοι τὴν συγγνώμην ταύτην.

— Πῶς δύνασθε νὰ μὲ παρακαλῆτε διὰ τοῦτο; Ἐγὼ σεμνύνομαι διὰ τὸ σέβας ὅπερ μοι ἀποδίδετε. Πᾶσα γυνὴ θὰ ἠλαζονεῖτο ἐπ' αὐτῷ. Ἐστὶ βέβαιος ὅτι δὲν θὰ ἔχετε μᾶλλον ἀφροσιωμένην καὶ εἰλικρινεστέραν ἐμοῦ φίλην. . . .

Ἡ ἔτοιμαζομένου δὲ τοῦ Θεοβάλδου ν' ἀπαντήσῃ, ἦλθεν ὁ Δαρεβλάης, ὅστις κατ' ἀρχὰς ἐφάνη ἀνησυχῶν, ἀλλ' ἅμα ἰδὼν τὸν βαρῶνον ἐπειράθη ν' ἀναλάβῃ τὸ σύνηθες αὐτοῦ μειδίαμα.

— Ζητῶ μυριάκις συγγνώμην, λέγει, ἀφήσας ὑμᾶς μόνους τόσον πολὺ. Ὑποθέσεις ἀπροσδόκητοι. . .

Καὶ στεναγμὸς ἀπ' αὐτοῦ ἀνέθορεν. Ὁ Θεοβάλδος καὶ ἡ Ἄννα ἀντήλλαξαν βλέμμα γοργόν.

— Ἀλλ' εἶμαι ἐλεύθερος τέλος καὶ ἔρχομαι νὰ σᾶς ζητήσω διὰ τὸ δεῖπνον. Σταθεῖτε, ὁ κῶδων μᾶς καλεῖ.

Μετά τινα ἀντίστασιν ὁ βαρῶνος ἠκολούθησε τὸν ἐργοστασιάρχον καὶ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ· ἀλλὰ τὸ δεῖπνον δὲν ὑπῆρξεν εὐθυμον· διότι ἕκαστος τῶν συνδαιτημόνων εἶχε τὸ πνεῖμα ἄλλοτε ἀπασχολημένον. Περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου ὁ Θεοβάλδος ἀνεχώρησε, χωρὶς

νὰ προσπαθῇ οὔτε ὁ Δαρεβλάης οὔτε ἡ Ἄννα νὰ τὸν ἐμποδίσωσι.

IV

Τρεῖς ἡμέρας μετὰ τὴν σιγὴν ταύτην τὸ διατάραξαν τὸν Δαρεβλάην αἰτίον ἐγένετο τοῖς πᾶσι γνωστόν.

Τράπεζά τις, εἰς ἣν ἀνοήτως ὁ ἐργοστασιάρχης κατέθεσεν ὅλα τὰ κεφάλαια αὐτοῦ, ἐχρεωκόπησε παρὰ πᾶσαν ἐλπίδα· τὸ ἐνεργητικὸν αὐτοῦ μέρος δὲν ὑπερέβαινε τὸ τέταρτον τοῦ παθητικοῦ· ἐκ παντὸς δὲ τρόπου ὁ Δαρεβλάης ἠναγκασμένος νὰ πάθῃ μεγάλην χρηματικὴν καταστροφὴν εὕρισκετο εἰς ἀθλιεστάτην κατάστασιν. Δὲν διανοεῖτο μὲν νὰ φύγῃ, διὰ τοῦ ἀλόγου μέσου τῆς αὐτοχειρίας, τὴν δυσφημίαν τῆς πτωχεύσεως, ὡς συνδεόμενος ἀδιασπᾶστος μετὰ τῆς ζωῆς διὰ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ, ἀλλ' οὕτω διέκειτο, ὥστε ἐκινδύνευε τὴν τε ὑγίαν καὶ τὰς φρένας. Δὲν ἔχομεν χρεῖαν νὰ ἀναφέρωμεν περὶ τῆς λύπης τῆς Ἄννης· διότι περιστάσεις τινὲς παράγουσιν αἰσθήματα, ὧν ἡ εὐφράδεια καὶ ἡ ἰσχύς ἐξασθενοῦσι πᾶσαν περιγραφήν. Ἡ δυστυχὴς νέα ἠναγκάζετο νὰ ὑποκρίνεται ἱλαρότητα πρὸς παρηγορίαν τοῦ πατρὸς τῆς· ἀλλὰ πόσα ἐν τῷ κρυπτῷ ἔχυνε δάκρυα!

Οὕτω δ' ἐχόντων τῶν πραγμάτων καὶ πολλῶν ἤδη ταπεινωτικῶν κλήσεων ἐπὶ πληρωμῇ ἐπιδοθεισῶν αὐτῷ παρὰ τε τῶν προμηθευτῶν καὶ τῶν ἐργατῶν, ἡμέραν τινὰ ὁ Δαρεβλάης, ὑπερχαρὴς καὶ μετὰ ἐπιστολῆς τίνος εἰς χεῖρας, ἔτρεχε ζητῶν τὴν θυγατέρα αὐτοῦ.

— Τί τρέχει; ἠρώτησεν ἡ Ἄννα, ὅχι χωρὶς ἀνησυχίας, ὡς φοβουμένη μὴ ὁ πατὴρ ἐξεστη τῶν φρενῶν.

— Συμβάν, τὸ ὁποῖον μὲ σώζει. . . . θαύμα. . . διότι τοιαύτη γενναίότης κατὰ τὴν παρούσαν μάστιγα ἐποχῇ, εἶνε βεβαίως τῶν θαυμάτων. . .

Ἀλλὰ τέλος. . . .

— Στάσου, ἀνάγνωθι τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, τέκνον μου· αὕτη θὰ σοὶ σαφηνίσῃ πλεῖω ἢ πᾶσαι αἱ ἐξηγήσεις μου.

— Ἐπιστολή! . . . παρὰ τίνας;

— Παρὰ τοῦ βαρῶνου Κελλήρου.

— Παρὰ τοῦ βαρῶνου!

Ἡ Ἄννα ἔλαβε προθύμως τὴν ἐπιστολὴν καὶ ἀνέγνωσεν ἐν τάχει τὰ ἐξῆς.

« Φίλτατε γείτων.

• Μετὰ βαθείας λύπης ἔμαθον περὶ τῆς τρομερᾶς συμφορᾶς, ἥτις προσέβαλε τὰ συμφέροντα ὑμῶν. »
• Ἀδύνατον εἶνε νὰ συμβῇ τι σκληρότερον καὶ ἀδικώτερον. Ὅθεν ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει συναισθανθεὶς ὅτι ἡ εὐαγγελικὴ ῥῆσις ἀγαπᾶτε ἀλλήλους, πρέπει νὰ μὲ δηγῇ ἐν ὀνόματι τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης, ζητῶ τὴν ἀδειαν νὰ χρησιμεύω ὑμῖν ὡς φίλος. »

• Ἐνῷ ὑμεῖς ἠφάνισθητε, ἐγὼ ἔχω σημαντικὴν περιουσίαν, ἥς μικρὸν διαχειρίζομαι μέρος· διότι παραδεδομένος εἰς τὴν μελαγχολίαν, ζῶν μακρὰν τοῦ κόσμου δὲν ἔχω χρεῖαν πολυτελείας. Ὅτι σήμερον θεωρῶ ἐμαυτὸν εὐδαίμονα προσφέρων σοι,

» ἐμὲ μὲν δὲν θὰ πιτωχύνῃ, ὑμᾶς δὲ θὰ σώσῃ. Τὸ
» κιβώτιον, ὅπερ μετὰ τῆς ἐπιστολῆς θὰ λάβητε,
» ἐμπεριέχει τριακοσίας χιλιάδας φράγκων εἰς νο-
» μίσματα. Δέχθητε ταῦτα, καὶ εἴθε ν' ἀποδοθῇ ἡ
» εἰρήνη εἰς ἓνα τίμιον ἄνθρωπον.

• Πᾶσαν δὲ παρ' ὑμῶν ἐνδεχομένην ἄρνησιν προ-
» λαμβάνων, ἀναχωρῶ πάραυτα χωρὶς νὰ γνωστο-
» ποιήσω τὸ μέρος τῆς διαμονῆς μου.

α Ὑγίαινε, φίλτατε, καὶ ἔτο βέβαιος ὅτι καὶ μα-
• κράν εὐρισκόμενος ὡς καὶ πλησίον, θὰ ἐνθυμοῦμαι
• πάντοτε ὑμᾶς ὡς καὶ τὴν ἀξίεραττον θυγατέρα
• ὑμῶν.

α Θεοβάλδος Κελλῆρος. »

— Λοιπὸν, Ἄννα, τί λέγεις περὶ τῆς ἐπιστολῆς
ταύτης; ἠρώτησε θριαμβευτικῶς ὁ Δαρεβλάης.

— Λέγω ὅτι πρέπει νὰ μάθῃς ἐν μυστήριον. Θυ-
μάζω τὴν γενναιοσύνην τοῦ βαρῶνου, καὶ τὸν θαυ-
μάζω τόσῳ μᾶλλον, καθότι εἶχον καταστρέψει τὰς
ἐλπίδας αὐτοῦ. Εὐγενῶς τῷ ὄντι ἐξεδικήθη.

— Ἐξηγήθητι.

— Ὁ Κελλῆρος ἐξήτησε τὴν χειρὰ μου.

— Σ' ἀγαπᾷ... καὶ σὺ τὸν ἀπέκρουσες!

— Μάλιστα, τὸν ἀπέκρουσα.

— Διὰ τὸν Λουδοβίκον σου!

— Πάτερ μου, δὲν εἶνε αὕτη ὥρα τῶν ἀντεγ-
κλήσεων.

— Ἀναμφιβόλως, ἀλλὰ... τί νὰ κάμω τώρα;
ἡ ὑπόθεσις εἶνε μεγάλης προσοχῆς ἀξία.

— Τί πρέπει νὰ κάμῃς; Ἰδοὺ πάτερ μου. Ὁ
βαρῶνος μ' ἀγαπᾷ, ἐγὼ δ' ἐφανέρωσα αὐτῷ τὸν πρὸς
ἄλλον ἔρωτά μου. Σήμερον δὲ, τῇ λήθῃ τῆς παρ' ἐμοῦ
γενομένης αὐτῷ λύπης, τὸ μέγεθος τῆς ἑαυτοῦ ψυ-
χῆς δειξάς ὁ Κελλῆρος εἶν' ἀξίος ἀνταμοιβῆς· ἡ βοή-
θειά του διασώζουσά σε ἀπὸ τῆς καταστροφῆς, μοὶ
ἀποδίδει τὸν πατέρα μου δυνάμενον νὰ διασώσῃ τὴν
τιμὴν αὐτοῦ. Ἀναχώρησον λοιπὸν παρευθὺς· εἰς δὲ
τὸ ταχυδρομεῖον θὰ σᾶς ὁδηγήσωσι πρὸς ἀνίχνευσιν
τοῦ βαρῶνου· μὴ σταθῇς πρὶν ἢ ἀπαντήσῃς αὐτόν·
τότε δ' εἰπὲς αὐτῷ· « Δὲν δύναμαι νὰ δεχθῶ δάνειον
τόσον σημαντικὸν εἰμὶ παρὰ τοῦ σύζυγου τῆς θυγα-
τρός μου! »

— Ἀλλ', Ἄννα, σύ...

— Ἡ καρδιά μου συνετριβή δὲν τὸ κρύπτω· ἀλλ'
ἡ δεινὴ προσπάθεια, ἣν καταβάλλω μοὶ ἐπιβάλλεται
ὑπὸ τῶν περιστάσεων. Πίστευσον, πάτερ μου, ὅτι ἐν
ῥοπῇ ὀφθαλμοῦ κατεμέτρησα τὸ μέγεθος τῆς θυσίας,
ἀλλὰ στοχάζομαι ὅτι δι' αὐτῆς σώζω σέ, τὸν πα-
τέρα μου.

Μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας ὁ Δαρεβλάης ἀνεχώ-
ρει μεγάλη τῇ σπουδῇ.

V

Ἔτος ὅλον παρῆλθε μετὰ τοὺς γάμους τοῦ βα-
ρῶνου Κελλέρου καὶ τῆς Ἄννης. Οὐδεὶς βλέπων αὐ-
τοὺς ἐδύνατο νὰ μὴ κράξῃ· » Ἰδοὺ γαληνιαία οἰκογέ-
νεια, ἥς τὸν ὀρίζοντα οὐδὲν ἐπισκιάζει νέφος ». Ἡ

Ἄννα δούλη τῶν καθηκόντων αὐτῆς ἐλάμβανε διὰ
τὸν σύζυγόν της τὴν μεγαλητέραν προσοχὴν, τὰς με-
γαλητέρας φροντίδας ἐπὶ μᾶλλον αὐξομέναις. Δὲν
ἐδύνατο νὰ σκεφθῇ τι ἐκεῖνος, ὅπερ αὕτη νὰ μὴ μαν-
τεύσῃ, νὰ μὴ προλάβῃ. Ἡ Ἄννα οὐδέποτε διεσκα-
δαζεν ἄνευ αὐτοῦ, καὶ μόνῃ οὐδ' εἰσάπαξ εἰς περί-
πατον ἐξῆλθε. Πρὸς εὐαρέστησιν αὐτοῦ ἠθέλησε νὰ
μάθῃ τὰ γερμανικά. Ὁ Θεοβάλδος ἐγένετο ὁ διδά-
σκαλος, καὶ αἱ πρόοδοι τῆς μαθητρίας ἦσαν θαυμά-
σιοι καὶ ταχεῖαι. Πάντοτε ὁμοῦ ἔπαιζον μουσικὴν
καὶ ἐνῶ αὕτη περιέφερεν ἐπὶ τοῦ κυμβάλου ταχεῖς
δακτύλους, ἐκεῖνος ἀπέσπα τῆς βαρβίτου τοιοῦτους
ἤχους, οἵτινες ὀλιγώτερον φαίνονται ἀπολειβόμενοι
ἐκ τῶν χορδῶν τοῦ ὄργανου ἢ ἐκ τῆς ψυχῆς τοῦ τε-
χίτου. Τέλος ὁ βίος αὐτῶν ἄγνός, τίμιος, ποιητι-
κός καὶ πλήρης εὐδαιμονίας ἦν, ὁ βίος ὃν αὐτὸς ὁ
Θεὸς ἐνετείλατο τοῖς ἀνθρώποις, ἐμβάλλων αὐτοῖς
τὸ ἔμφυτον τοῦ γάμου αἴσθημα, ὅπερ εἶνε τὸ ἱερώ-
τεον τῶν καθηκόντων.

Ἀλλ' ὅμως ὁ Θεοβάλδος δὲν ἐφαίνετο πάντοτε εὐ-
δαίμων· ἐνίοτε νέφθ ὀλίψως ἐπισκίαζον τὸ μέτωπον
αὐτοῦ, καὶ στεναγμοὶ ἀνέθρωσκον ὑπὸ τοῦ στήθους του.
Ἰδέα εἰς μόνον τὴν Ἄνναν γνωστὴ οὐδέποτε ἄφινε τὸ
πνεῦμα τοῦ Κελλέρου· ἡ ἰδέα αὕτη ἐδύνατο νὰ παρα-
σταθῇ οὕτω. « Πρὶν μὲ ἰδῇ ἡ σύζυγός μου εἶχεν ἀγα-
πήσει καὶ ἴσως ἀγαπᾷ ἔτι. Ὅσῳ καὶ ἐὰν τὴν τιμῶ,
πρέπει νὰ πιστεύω ὅτι αὕτη διετήρησε τὸν πρῶτον αὐ-
τῆς ὄρκον! » Ἡ ἐπαχθὴς αὕτη ἰδέα, ἡ ἐγχαραχθεῖσα
εἰς τὸν νοῦν αὐτοῦ κατεῖχεν ἀληθῶς τὴν ψυχὴν τοῦ
Θεοβάλδου, καὶ, ὅμοια φαντάσματι, διήρχετο πάντοτε
ἐνώπιον αὐτοῦ σκοτεινὴ καὶ μυστηριώδης. Ἀν ἀπελάμ-
βανε στιγμιαίαν τινὰ χαρὰν, αὕτη ἐψύχραινε τὸ μει-
δίαιμα ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ ἀνυχοῦς· καὶ οὐ μόνον
δὲν ἐδύνατο νὰ ἐξαλειφῇ αὐτήν, ἀλλ' οὐδ' ἤθελεν, αὐ-
τὸς ὑποβάλλων τὸ πάθος καὶ ξέων τὴν πληγὴν. Ὀλι-
γώτερον θὰ ὑπέφερε, παρόντος τοῦ Λουδοβίκου, ἀλλ'
ἀντερραστῆς περιβεβλημένος τὴν γοητείαν τῆς ἀνοσι-
συργίας καὶ δυστυχίας τῷ ἐφαίνετο πολὺ μᾶλλον ἐπι-
κίνδυνος.

Οὕτω διέκειτο ὁ Θεοβάλδος, ὅτε προΐαν τινὰ, πε-
ριπλανώμενος ἐν τῇ μελαγχολίᾳ αὐτοῦ εἰς τὸν κήπον,
εἶδε διὰ τινος παραθύρου τοῦ ὑπογείου τὸν Ἰερώνυμον,
διδόντα κρυφίως εἰς τὴν κυρίαν αὐτοῦ μίαν ἐπιστολήν.

Ἐνδύμυχόν τι προαίσθημα ἀπεκάλυψε παρευθὺς εἰς
τὸν Κελλῆρον πόθεν ἤρχετο ἡ ἐπιστολὴ αὐτῇ καὶ τίς
ἦν ὁ γράψας· πιστὸς δὲ πρὸ παντὸς εἰς τὰ καθήκοντα
καὶ εἰς τὸ πρὸς τὴν σύζυγον αὐτοῦ σέβας ἐπαλινδρό-
μησεν· ἀλλ' ἡ Ἄννα τὸν εἶδεν, ἐννόησε τὴν συγκί-
νησιν αὐτοῦ, καὶ ἀνοίξασα τὴν θύραν τῆς αἰθούσης,
ἐν ἣ εὐρίσκετο, ἐκάλεσε τὸν σύζυγον αὐτῆς διὰ φωνῆς
λίαν τεταραγμένης. Τοῦ δὲ Ἰερωνύμου μετὰ τὴν εἰσο-
δὸν τοῦ βαρῶνου ἀναχωρήσαντος.

— Φίλε μου, εἶπεν ἡ Ἄννα, ἐὰν ἡ τύχη δὲν σᾶς
ἔφερεν ἐδῶ κατὰ ταύτην τὴν στιγμὴν, ἤθελον τρέχει
νὰ σᾶς ζητῶ ἡ ἰδέα.

— Διὰ τί κυρία ἠρώτησεν ὁ Θεοβάλδος;

— Ἡξεύρεις ἤδη ἐν πράγματι, τὸ παρετήρησα κα-
λῶς. Ναί, ὁ Ἰερώνυμος ἐνόμισε προσήκον νὰ δώσῃ
εἰς ἐμὲ μόνῃν ἐπιστολήν, ἥτις μοὶ ἐστάλη μυστηριω-
δῶς· ἀλλ' ὁ Θεὸς φυλάξῃ νὰ ἔχω ποτὲ μυστικὰ ἀπὸ
ὑμᾶς, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα φέρω. Δὲν ἀνέγνωσα ταύ-

την τὴν ἐπιστολήν· δὲν συμφέρεῖ· ἰδοὺ αὕτη· ὑμεῖς μόνον ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ τὴν ἀνοίξητε.

— Ἐγὼ, Ἄννα! ... Τὰ καθήκοντά μου δὲν μοὶ ἐπιτρέπουναι ...

— Ἄλλ' οὐδ' εἰς ἐμὲ βεβαίως. Θέλετε ν' ἀνακλέσω παρελθόν, ὅπερ πρέπει νὰ ἐξοριθῇ ἀπὸ τῆς μνήμης μου;

— Ἀπὸ τῆς μνήμης σας! ... ἐπανέλαβεν ὁ βαρῶνος ὡς ἀμφιβάλλον.

— Ἀπὸ τῆς μνήμης μου. Ὡ Θεοβάλδε! ὑπάρχει ἔμφρασις θλίψεως ἐπὶ τῶν χαρακτήρων σου· μὲ ἀδικεῖς. Εἰπέ, σὲ παρακαλῶ, εἰς ποῖον καθήκον ἐράνῃν ἔλλειπες ἐπὶ ἐν ἡδὴ ἔτος; Δὲν σοὶ ἤμην σύντροφος πρόθυμος, προσεκτικὴ; Ἐπρόφερε ἀπαξ τοῦλάχιστον τὸ ὄνομα, ὅπερ σὲ δυσχερεῖ; Ἐνόμιζον μάλιστα, ὅτι ἐχρεώσθουν νὰ ἐξαλείψω διὰ τῶν περιποιήσεών μου ἐντυπώσεις, τὰς ὁποίας ἡ πρώτη ἐμπιστοσύνη μου ἄφρηνεν εἰς τὸ πνεῦμά σου.

— Περιποιήσεων ... εἶπε μετὰ σφοδρότητος ὁ Κελλήρος, καὶ ὁ ἔρως δι' ἄλλον! ...

— Θεοβάλδε! ἀνέκραξεν βαρυαλγῆς ἡ Ἄννα, τί σὲ ἔκαμα καὶ μὲ λυπεῖς;

Καὶ ἔφερε τὸ μάκτρον εἰς τοὺς πλήρεις δακρύων ὀφθαλμούς αὐτῆς, καὶ ὁ σύζυγος εὗρεθῇ εἰς τοὺς πόδας τῆς ἱκετεύων νὰ τὸν συγχωρήσῃ.

— Ὡ! ἀν' ἥξευρες πόσα ἡ ζήλια προξενεῖ βάσανα! ... Αἰῶνα ἀλγυδόνων ἔχῃσα ἐπὶ ἐν ἡδὴ τέταρτον ὄχι, Ἄννα, σὺ δὲν δύνασαι ν' ἀμφιβάλλῃς περὶ τούτου· Ἦδη εἰς τὴν στιγμὴν φρικῶδες εἶχον συλλάβει σχέδιον.

— Ὅποτον, Θεέ μου;

— Νὰ σ' ἀπελευθερώσω διὰ τοῦ θανάτου μου ...

Ἡ κυρία Κελλήρου ἀφῆκε κραυγὴν.

— Φίλε μου, φίλε μου, ἀδύνατον· μὴ πράξεις ποτὲ τὸ ἔγκλημα τοῦτο, ἔγκλημα ἀνωφελές· διότι φαντάζεσαι ὅτι χίρα καθισταμένη διὰ τῆς αὐτοχειρίας σου, θὰ ἐπεθύμουν τοῦλάχιστον νὰ συνδεθῶ μετ' ἄλλου; Ζήθι δι' ἐκείνην ἥτις σὲ ἀγαπᾷ καὶ ἥτις θὰ μάθῃ νὰ δεικνύεται ἀξία σοῦ· ἀναγινώσκεις ταύτην τὴν ἐπιστολήν;

— Ὁχι, Ἄννα· ἤθελεν εἶσθαι πρᾶξις παρὰ τὰ καθήκοντά μου.

— Καλὰ, Θεοβάλδε· σὲ ἐκτιμῶ ἐκ βάθους καρδίας. Ἐσήμανε τὸν κώδωνα καὶ ἐμφανισθέντος τινὸς ὑπηρετοῦ·

— Φέρε, εἶπε, μίαν λαμπάδα ἀναμμένην.

— Τί θὰ κάμετε; ἠρώτησεν ὁ βαρῶνος.

— Θὰ τὸ ἴδετε φίλε μου.

Καὶ τεθείσης τῆς λαμπάδος ἐπὶ τινὰ τράπεζαν ἡ Ἄννα ἐπλησίασε τὴν ἐπιστολήν εἰς τὸ πῦρ, καὶ μετ' ὀλίγον ὁ χάρτης κατηναλώθη ὅλος.

— Λοιπὸν ἔχεις πίστιν εἰς ἐμὲ, Θεοβάλδε, καὶ θέλεις νὰ ζήσης;

Καὶ ὁ Θεοβάλδης ἀπεκρίθη θλίβων τὴν Ἄνναν ἐπὶ τῆς καρδίας αὐτοῦ.

VI.

Ἡ χειμὼν ἡ δὲ κυρία Κελλήρου εἶχεν ἀφῆσει τὴν ἐξοχὴν καὶ κατῴκει ἐν τῇ ὠραιστέρᾳ τῆς Τοῦρ συνοικίας ἐντὸς οἴκου μεγαλοπρεπῶς ἐπισκευασθέντος, πρὸς ἐγκαίνιασιν τῶν αἰθουσῶν τοῦ οἴκου ὁ βαρῶνος ἐπεριμενε τὴν ἡμέραν τῶν γενεθλίων τῆς γυναίκας αὐτοῦ. Ἡθελῆσε δὲ νὰ λαμπρύνῃ τὴν σοσοῦτον προσ-

φιλῇ αὐτῷ ταύτην ἐορτὴν διὰ χοροῦ τῷ ὄντι μεγαλοπρεποῦς.

Περὶ τὴν ἐνδεκάτην τὸ μὲν πλῆθος ἐν κόσμῳ, φιλομειδῶν, ὑπερχαρᾶς ἐπὶ τῇ εὐτυχίᾳ τῶν οἰκοδεσποτῶν ὑπερεπικυνύτο εἰς σειρὰν δωματίων καταφώτων· ἡ δ' ἐκ Παρισίων κληθεῖσα μουσικὴ διέχεεν ἀφόνως ἀρμονίαν· ὁ ἀὴρ εὐωδίαζεν ἀπὸ ἀνθοδέσμας· ἡ χαρὰ ἐλαμπεν ἐπὶ τῶν πρωτώπων, ὅτε ἀνηγγέλη τὸ ὄνομα τοῦ ἐπάρχου.

Ὁ δημόσιος οὗτος ὑπάλληλος εἰσῆλθεν ἐν σοδαρότητι, ὡς θέλων νὰ μὴ παραβαίῃ τὸ ἔθὺς τῆς τάξεως αὐτοῦ. Παρείπετο δ' αὐτῷ νεανίας τις μετ' ἄκρας κομψότητος ἐνδεδυμένος, ὃν παρουσίασεν εἰς τὸν Κελλήρον.

Ἀγαπητέ μοι, βαρῶνε, εἶπεν, ἐπιτρέψάτε μοι νὰ σᾶς συστήσω ἐλευθέρως ἕνα τῶν φίλων μου, ὅστις σήμερον φθάσας εἰς Τοῦρ, μεγάλῃν ἔχει τὴν προθυμίαν καὶ εὐχαρίστησιν νὰ παρευρεθῇ εἰς τὴν ἐορτὴν ὑμῶν.

Ὁ Θεοβάλδης ἔκαμεν ὑπόκλισιν τινα συγκαταθέσεως. Μετὰ δὲ τοῦτο ὁ ἔπαρχος ἐπρόφερε τὸ ὄνομα τοῦ νεωστὶ ἐλθόντος.

— Εἶνε ἐκ τῶν συμπολιτῶν μου ὁ ἀντικόμης Λουδοβίκος Δεμαρσάννης.

Μ' ὄλην τὴν συνήθη ἀταραξίαν καὶ τὴν εἰς τὰ τοῦ κόσμου πείραν αὐτοῦ, ὁ Κελλήρος δὲν ἐδυνήθη νὰ καταστείλῃ αἰφνιδίον τινα κίνησιν, νὰ ὑποκρύψῃ τὴν ταραχὴν αὐτοῦ. Ὁ δὲ Λουδοβίκος ἦν ὑπὲρ ποτε ὠχρότερος. Οἱ ἀνταλλαχθέντες μεταξὺ τοῦ Κελλήρου καὶ Δεμαρσάννης λόγοι ὑπῆρξαν πολλὰ ψυχροὶ ἀναμφιβόλως, ἀλλὰ τύποι ἐξαιρετοῦ εὐτραπέλειας. Ὁ Θεοβάλδης ἠθελῆσεν ἐπομένως νὰ ὀδηγήσῃ τὸν Λουδοβίκον πρὸς τὴν βαρωνίδα.

Ἄμα εἰσῆλθεν ὁ Λουδοβίκος ἡ Ἄννα ἐγνώρισεν αὐτόν. Ἡ ἐπὶ τοῦ πνεύματος αὐτῆς γενομένη προσβολὴ ὑπῆρξε βαθεῖα· ἀλλ' ἡ νέα αὕτη γυνὴ ἔμαθε ν' ἀρύεται ἀπὸ τῆς ἀρετῆς καὶ τοῦ μεγέθους τῶν αἰσθημάτων αὐτῆς, τὴν ἰσχύϊν τοῦ ἀντέχειν εἰς πᾶσαν ἀπροσδόκητον προσβολήν. Ὁ Λουδοβίκος ἐν τοῦτοις ἐγγύς ἦν...

Μετὰ τὰς πρώτας προσήσεις καὶ φιλοφροσύνας καὶ πρὸ πάντων ἀφοῦ ἐζήτησε συγγνώμην ὡς ἐμφανισθεὶς οὕτως ἐν μέσῳ ἐορτῆς, ὁ Λουδοβίκος ἀνήγγειλεν εἰς τὴν κυρίαν Κελλήρου, ὅτι ἀπολέσας τὸν θῆϊον αὐτοῦ ἔμεινε μένος κληρονόμος τῆς μεγάλης τοῦ ἀποίκου περιουσίας. Ἰσως ἡ ἀγγελία αὕτη ἔφερεν αἴσθημα λύπης εἰς τὸ πνεῦμα τῆς Ἄννης· ἀλλὰ τὸ πρόσωπον αὐτῆς ἔμεινεν ἀτάραχον. Ἡ ψυχρότης αὕτη ἀπῆλπισε τὸν Δεμαρσάννην, ἔχοντα τῷ ὄντι δικαίωμα νὰ ἐλπίζῃ συμπάθειαν, ἀνάμνησιν...

Ἡ μουσικὴ προανέκρουσε διὰ τὸ βάλς καὶ ὁ Λουδοβίκος ἀδιαφορῶν εἰς τὸν νόμον τῆς φρονήσεως, προσεκάλεσε τὴν Ἄνναν· ἐκείνη δὲ ἐσυμβουλεύθη διὰ ῥοπῆς ὀφθαλμοῦ τὸν σύζυγον αὐτῆς, καὶ τοῦτο κατανεύσαντος, τὸ νέον καὶ ὠραῖον ζεύγος ἐκίνησε κατ' ἀρχὰς βραδέως, ἔπειτα μετὰ ταχύτητος εὐκόλως ἐξηγουμένης ὑπὸ τῆς ταραχῆς τοῦ Λουδοβίκου.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοὺς ἠκολούθουν, καὶ πολλὰι γυναῖκες ἐκινῶντο εἰς συμπάθειαν ὑπὲρ τοῦ ἀντικόμητος Δεμαρσάννη· οὗτος δὲ λησμονῶν πρὸς στιγμὴν τὴν ἀκαταμάχτητον ἀνίαν αὐτοῦ, ἔβαινε διὰ πασῶν τῶν κινήσεων τῆς χαρᾶς, τῆς ἡδονῆς, τοῦ ἐνθουσιασμοῦ. Ἦν λοιπὸν ἐπὶ τέλους παρὰ τῇ Ἄννᾳ ἐκείνῃ, ἥτις ἐδέχθη τοὺς ὀρκους αὐτοῦ καὶ ὤφειλε νὰ ἦναι ὁ μόνος αὐτοῦ

ἔρως! Δὲν ἐδύνατο νὰ τὸ πιστεύσῃ, ἀφοῦ τόσον σκληρὰ ὑπέφερεν ἄλλῃ. Αἱ χεῖρές του τρέμουσαι ἐσφιγγον σπαμωδικῶς τὴν ἀσπὶν τῆς Ἀννης, ὡς ἀπὸ φόβου μὴ αἰφνης ἀναληρθῇ ἡ γόνυσα ἐντὸς νέφους αἰθερίου.

Καὶ τὸ κομψὸν ζεῦγος ἐξηκολούθει νὰ βαλσιζέῃ καὶ νὰ ἐρελκύνῃ τὰ περίεργα βλέμματα πάντων.

Ἄλλ' αἰφνης ὁ Λουδοβίκος ἐκλονίσθη, ἀρῆκε στεναγμον, ὑπενωθόρισε τὰς λέξεις ταύτας.

— Ἄννα, πόσον σὲ ἡγάπησα! ἔπειτα ἔπεσε. Μάτην ἔσπευσαν νὰ τῷ ἐπιδραμεύσωσι βοήθειαν· νεκρὸς ἦν προσβληθεὶς ὑπὸ παραχρῆς, ἥτις προσδιώρισε τὴν τελευταίαν καὶ καρπυνοδόκον κρίσιν τοῦ ἀνευρισμοῦ του.

— Φίλοι μου, εἶπεν ὁ βαρῶνος Κελλήρος πρὸς τὸ ἐν πολλῇ ταραχῇ ἀποχωροῦν πλῆθος, οὐδεμίαν καρδίαν πενοῦν· περισσότερον τῆς ἐμῆς. Ὅθεν πιστεύετε ὅτι ἐπὶ ἐν τοῦλάχιστον ἔτος δὲν θὰ ἀνοιχθῇ ἡ αἰθυστα αὕτη εἰς ἑορτήν!

Γ. Κ.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ ΣΥΗΣ.

(EUGENE SUE)

Ἡ ἐκλογὴ τῆς 28ης Ἀπριλίου, δι' ἧς ὁ Εὐγένιος Σύης περιεβλήθη δόξαν μεγάλην, νέαν προσθέτει λάμψιν εἰς τὸ πασίγνωστον ὄνομα τοῦ συγγραφέως τῶν *Παρισινῶν ἀποκρύφων* καὶ τοῦ *Πλάιητος Ἰουδαίου*. Ὅλίγα τινὰ περὶ τοῦ ἀνδρὸς τούτου, περὶ οὗ τοσοῦτον ἡ κοινὴ γνώμη ἐνασχολεῖται, θέλουσιν εἶσθαι εὐάρεστα ἀναμφιδόλως τοῖς ἀναγνώστασι. Οὕτε τὸν καιρὸν οὐδὲ τὴν πρόθεσιν ἔχομεν νὰ περιγράψωμεν τὸν βίον δλόκληρον τοῦ ἐξόχου τούτου ἀνδρὸς· ἀρκούμεθα νὰ ἱσχυρογραφῶμεν τοὺς χαρακτῆρας καὶ τὰ κυριώτερα τοῦ βίου ἀνθρώπου, πολλὰς ὁμολογουμένως τῇ ἀνθρωπότητι προσεγγεγκνόντος ὠφελείας.

Ὁ Εὐγένιος Σύης εἶνε τεσσαράκοντα καὶ πέντε ἐτῶν τὴν ἡλικίαν· ὁ πατήρ του, στρατιωτικὸς χειρουργὸς καὶ καθηγητὴς τῆς ἀνατομίας εἰς τὸ σχολεῖον τῶν καλῶν τεχνῶν, τὸν προώρισεν ἐν πρώτοις εἰς τὴν καθηγεσίαν καὶ τὸν μετεχειρίσθη ὡς προπαρασκευαστήν. Πλὴν ἄλλοι λογισμοὶ ἀπησχόλουν τὸν Εὐγένιον, ὅστις ἐπρωτίμῃ τὸν ἐπίπονον μὲν ἀλλὰ κινήσιφόρον βίον τοῦ στρατιώτου. Κατετάχθη λοιπὸν εἰς τὸν στρατὸν καὶ ἐξετέλεσεν ἐν Γαλλίᾳ τρία ἔτη τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ φρουροῦ. Τὸν χρόνον ἐκεῖνον ἐγένετο ἡ ὑπὸ τοῦ δευκὸς Ἀγγουλέμου κατὰ τῆς Ἰσπανίας ἐκστρατεία. Κίνδυνοι πολλοὶ καὶ δόξα ἐκεῖνο ἐν τῷ μέσῳ· ὁ Εὐγένιος θῆεν ἐξηγήματο νὰ προσκολληθῇ εἰς τὸ ἐκστρατεῦον σῶμα, καὶ ἐπέτυχε νὰ διορισθῇ ὑποταγματάρχης εἰς τὴν μοῖραν τοῦ στρατάρχου Βουρβόνος-Βουσσέτου, σταθμεύοντος εἰς Φουέρτα-Ρεάλ. Ἐλαβε μέρος ἐν τῇ αὐτῇ μοίρᾳ εἰς τὴν μάχην τοῦ Τροκαδέρου, ἥτις ἀπεφάνισε τὴν παράδοσιν τοῦ Κάδικος (Cadix) Μετέβη μετέπειτα εἰς τὸ 2ον σύνταγμα τοῦ πυροβο-

λικοῦ καὶ παρευρέθη εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Ταρίεφς (Tarifa).

Ὁ κατὰ τῆς Ἰσπανίας πόλεμος ἐτελείωσεν καὶ ἐπέστρεψεν ἐν Γαλλίᾳ ὁ νικηφόρος στρατός· ὁ Εὐγένιος Σύης, ἠκολούθησε τὸ σύνταγμα του. Ἄλλ' ἡ φαντασία του τὸν ὤθει πρὸς τὴν κίνησιν· δὲν ἠδύνατο νὰ μένῃ εἰς ἄγονον ἀνάπαυσιν. Πλὴν εἰς κανὲν μέρος δὲν παρουσιάζετο τροφὴ εἰς τὴν διακίῃ ταύτην τῆς ἐνεργητικότητος ἀνάγκην. Ἡ Εὐρώπη ἀπαυδήλασα ἀπὸ τοῦ ἐπὶ Δημοκρατίας καὶ Αὐτοκρατορίας πολέμου καὶ ἐξαντλήσασα τὰ χρήματα καὶ τοὺς ἀνδρας τῆς, δὲν ἠδύνατο ν' ἀρχίσῃ νέους ἀγῶνας, καὶ ἂν οἱ σοβαρότερον σκεπτόμενοι, ἐδύνατο πόρρωθεν νὰ διδῶσι νέφην νέων πολιτικῶν καταγιγῶν, ἡ ἐπ' ἀνόδοις τῶν Βουρβόνων ὅμως ἐγγὺς οὔσα, δὲν ἐσυγχώρει νὰ περιμείνῃ τις προσεχῶς τοὺς νέους κλονισμούς.

Ἡ ἀνάγκη τῆς ὑποκεινούσης τὴν ψυχὴν τοῦ Εὐγενίου ἐπιθυμίας, μόνον διὰ περιγηγῆσεν καὶ μάλιστα θαλασσίῳ ἠδύνατο νὰ θεραπευθῇ· ἐζήτησε λοιπὸν εἰς τὰς μεγάλας τῆς φύσεως σκηνάς, εἰς τὰς περιπετείας τοῦ βίου, τὴν ἀναγκαίαν εἰς τὴν ὁρμητικὴν φύσιν του κίνησιν. Ἐπιτυχῶν δὲ εἰς τὸ ναυτικὸν βαθμὸν, ἀνώτερον τοῦ ὁποίου εἶχεν εἰς τὸν στρατὸν τῆς ξηρᾶς, καὶ ἐπιδέδοσθαι ἐπὶ τοῦ ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ ναυάρχου Γουερίνου Ἐσσάρτου (Guerin des Essarts) μονακρότου Rhône, ἐπλευσεν ἐπὶ δέκα ὀκτὼ μῆνας τὰς Ἀντιλίας νήσους. Ἄλλ' ἡ Ἑλλάς ἐπάλαψε γενναίως ἀκόμη ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῆς καὶ προσεβίβηκεν ὅλας τὰς γενναίας καὶ ποιητικὰς καρδίας. Ὁ Βύρων συνήθροίς πρὸς ὑπεράσπισιν αὐτῶν στρατῶν, μετ' οὗ ἐπορεύετο νὰ ἀποθάνῃ ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ τούτου ἀγῶνος, καὶ ὁ Εὐγένιος ἀκούσας τὴν φωνὴν τῶν ἐπικαλουμένων βοήθειαν Ἑλλήνων, μετέβη εἰς τὸ ὑπὸ τοῦ Βρετονιέρου διοικούμενον πλοῖον καὶ παρευρέθη εἰς τὴν ναυμαχίαν τοῦ Νεοκάστρου. Εἰς τὸ σιάδιον τοῦτο ἤθελε προσκτῆσαι βεβαίως νέους βαθμοὺς καὶ νέας τιμὰς· ἀλλ' ὁ πατήρ του ἀσθενὸν τὸν ἀνεκάλεσε, μετὰ δὲ τὴν λήξιν τῆς ἡρωικῆς τῆς Ἑλλάδος πάλης, ἡ Εὐρώπη ἐπανήρχετο αὐθις εἰς γενικὴν εἰρήνην.

Ὁ ζωηρὸς ἐκεῖνος νοῦς, εἰς ὃν αἱ περιγηγῆσεις ἐδωσαν νέαν τροφήν, δὲν ἠδύνατο νὰ κατευνασθῇ αἰφνης. Ὁ Εὐγένιος κατὰ τὸν ναυτικὸν βίον του μαθὼν καὶ μελετήσας νέα πράγματα καὶ νέα ἥθη, ἐδημιούργησε τὸ εἶδος τῶν ναυτικῶν ἐχόντων ὑπόθεσιν μυθιστορημάτων. Ἡ δὲ Σαλαμάνδρα, τὸ Πλῆκ καὶ Πλὸκ καὶ ὁ Σκόπελος τοῦ Κυάτ-Βέν, τὸν κατέταξαν ἐπαξίως, μεταξὺ τῆς χωρίας τῶν νέων συγγραφέων. Ἐντεῦθεν ἀρχίζει νέα φάσις τοῦ βίου τοῦ Εὐγενίου Σύης. Τὸν ἐνεργητικὸν ἀνθρωπον διαδέχεται ὁ νοητικὸς· τὸν ῥιψοκίνδυνον εἰς τὰς θαλάσσας, τὸν τολμηρὸν στρατιώτην, διαδέχεται ὁ ἀνθρωπος τοῦ σπουδαστηρίου καὶ τῶν σκέψεων.

Εἰς τὰ πρῶτά του ποιήματα ὁ Εὐγένιος φαίνεται θαλασσινὸς καὶ στρατιωτικὸς, περιγράφει τὴν θάλασσαν ὑπὸ τῶν ἡλιοκαυμένων ναυτῶν του καταδαμαζομένην· ζῇ ἐν τῷ μέσῳ τῶν κυμάτων. Μὴ ἀπατήσῃ παρ' αὐτοῦ νὰ σπουδάσῃ, νὰ ἐννοήσῃ τὴν κοινωνίαν. Τοὺς λαοὺς τῆς ἡπείρου βλέπει πόρρωθεν μόνον διὰ τοῦ πρίσματος τῶν ιδεῶν, τῶν προλήψεων καὶ τῶν διαταγμάτων, ἅτινα ἐπικρατοῦσιν εἰς τὰ πολεμικὰ πλοῖα ἢ εἰς τὸν στρατὸν τῆς ξηρᾶς.

Ὅλιγον ὅμως κατ' ὀλίγον συνειθίζει εἰς τὸν κόσμον